
De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

65e jaargang nummer 4, 2016

Van de waarnemend voorzitter.....	1
Van het secretariaat	2
Aanmelding reünie	3
Vrienden actief op diverse fronten	4
Advertentie Mathot Medische Speciaalzaken + Advertentie YALP.....	6
Toelichting structuurwijziging	7
Structuurwijziging, aanbeveling.....	12
VriendenfietswEEKEND + Advertentie Margriet Prins.....	13
Babylonische spraakverwarring + Gebarentaal	14
Wat mij opviel + Advertentie Herzog Medical	16
Advertentie De Sportwereld.....	18
Vroege mijlen in Nederland	19
AV Suomi 75 jaar.....	23
Achterwaarts? Of voorwaarts? + Advertentie Make My Bizniz Communicatie	24
Advertentie Global Sports Communication	27
Nieuws van de Stichting Atletiekerfgoed.....	28
Voor het voetlicht: Henk Brouwer	30
Ongeluksweekend + Advertentie Praktijk Energiek	36
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	38
Onze jarigen	43
Bijzondere jarige	44

Kopij Vriendenband oktober 2016

Graag vóór 20 september 2016

aan de redactie:

Piet Wijker

De Uitkijkklaan 12, 1974 XP IJmuiden

wijker55@zonnet.nl

tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de waarnemend voorzitter

Beste Vrienden,

Emotie en sport is één. Als ik naar mijzelf kijk, krijg ik het soms wel eens te kwaad. Wat te denken bij de Grand Prix zege van Max Verstappen, of de tijd van Dafne op de 200 meter in 21,93 seconden? U mag het best weten: er gebeurt wel iets in je lichaam, althans bij mij wel.

Zo waren er de laatste tijd meerdere van dat soort memorabele sportmomenten. Totdat het op zondag 10 juli zijn hoogtepunt bereikte. Goud voor Dumoulin in een zware touretappe, de koninginnenrit richting Andorra. De tweede stek van Max Verstappen op Silverstone. De derde plaats van de dames volleybalsters tijdens de World Grand Prix. Een gouden zwemmedaille van Ferry Weertman bij de langeafstandskampioenschappen open water tien kilometer. En dan vooral de gouden medaille van de 4 x 100 meter estafettedames met Jamuel, Schippers, Van Schagen en Sedney in een Nederlands record van 42,04 seconden.

Maar dat was niet het enige die dag in Amsterdam. Ook Sifan Hassan bereikte op de 1500 meter finale een zilveren medaille. En wat te denken van goud voor Martina, een werkelijk grootse Anouk Vetter, met een Nederlands record op de zevenkamp in 6626 en een supervedette als Dafne Schippers haalde uit op de 100 meter. En er werd ook nog tweemaal brons gehaald door Bonevacica en Gaisah. Al met al een vlekkeloze en geweldige EK atletiek. Rien van Haperen en zijn team kunnen trots zijn op zo'n unieke prestatie. Ik was zelf de woensdag en zaterdag aanwezig in het stadion en kan u zeggen: het ademde een geweldige ambiance uit. Alle supporters uit alle Europese landen liepen door elkaar heen, zonder wanklank. Zo kan men ook genieten van topsport zonder rellen. Dat is wat anders als Russen die huishouden in Frankrijk tijdens de EK en wielrensupporters op de Mont Ventoux, die in uitgedoste pakken zichzelf belangrijker vinden dan de wielrenners van de Tour de France!!

Werkelijk een unieke sensatie, deze EK. Velen van onze Vrienden heb ik gezien en gesproken tijdens deze dagen. Wij waren overigens gastheer van onze Engelse en Duitse vrienden; dit deden wij bij A.V. Lycurgus op hun prachtig nieuwe complex te Assendelft. Ed Turk en ons lid Marian van Amsterdam hadden voor deze ontmoeting gezorgd, veel dank hiervoor. Men was van buitenlandse zijde zeer verrast door deze ontvangst, wat men nog niet eerder had meegemaakt. Zo hebben wij ook in die richting iets neergezet.

Wij zijn nu druk bezig met onze jaarlijkse reünie in Maarn; daar hoort en leest u in elk geval snel van. Ik ga een ieder een prachtige sportzomer toewensen en hoop dat u en ik weer naar een zakdoek kunnen grijpen als één van onze atleten toeslaat in Rio!!!

Melchert Kok, waarnemend voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Kees de Kort, Lange Trekke 17, 5071 TR Udenhout,
Tel.: 013 5112583 of 06 10150009,
E-mail: secretaris@vriendenvandeknaau.nl

Nieuwe leden

- Teun Aret, Gastelseweg 35, 6021 GK Budel, geboortedatum 8 juli 1930, tel. 06-51665551, e-mail tbj.aret@hetnet.nl. Hij was sprinter, nadere gegevens volgen nog;
- We kunnen Wim Zonneveld als nieuwe donateur begroeten. Zijn gegevens zijn: Havikstraat 13, 3514 TL Utrecht, geboortedatum 7 juli 1950, tel. 030-2730753, e-mail wimzonneveld@ziggo.nl. Zie ook zijn artikel elders in dit blad;
- Uit de actie van Ed Turk voor een oproep voor gezamenlijk bezoek aan internationale wedstrijden, zoals de WK 2017 in Londen, kwamen en komen vele nieuwe supporters voort. We zijn bezig van hen alle benodigde gegevens te verzamelen en hopen in de volgende Vriendenband hen met naam, adres enzovoort te kunnen vermelden.

Lidmaatschap opgezegd

- Op 30 juni 2016 heeft Bert van Sijtveld zijn lidmaatschap opgezegd.

Overlijden

- Kort na de sluitingsdatum voor kopij voor de vorige Vriendenband, waarin we haar verhuizing meldden, kregen we bericht van het overlijden van onze donatrice Jannie Roffel-van der Togt. Zij overleed op 17 mei 2016 en werd 87 jaar. De berichten overlappen elkaar dus.

Wijzigingen

- Annemarie Damen-de Boer heeft een nieuw e-mailadres. Het is geworden amedeboer@gmail.com;

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

Verschillende Vrienden namen deel aan de 100ste editie van de Vierdaagse van Nijmegen (zie ook het artikel op pag. 4 en 5). Hier finishen er een paar. Op de foto is o.m. Truus van Amstel (met gladiool) en Gerard Nijboer (midden achter) te zien. (foto Frank van Ravensberg, bron: FB)

Aanmelding reünie

Zaterdag 29 oktober 2016 in

Brasserie Laag Kanje

Laan van Laag Kanje 3

3951 KD Maarn.

De reünie van 2015 is uitgebreid geëvalueerd binnen het bestuur, waarbij dankbaar gebruik is gemaakt van de resultaten uit de enquête die daarna is gehouden. Belangrijkste conclusies waren: 1) Vergadering duurt veel te lang; 2) Er moet meer tijd voor elkaar zijn; 3) Locatie en verzorging in Maarn is goed.

Dit heeft geresulteerd in het volgende programma:

10:00 – 11:00 uur	Ontvangst met koffie/thee en iets lekkers
11:00 – 12:00 uur	Algemene Ledenvergadering
12:00 – 12:15 uur	Presentatie over EK 2016 door Rien van Haperen
12:15 – 12:45 uur	Aperitief
12:45 – 13:30 uur	Lunch
13:30	Vertrek met bus naar het nieuwe Nationaal Militair Museum in Soest*
14:00 – 16:00 uur	Bezoek aan Nationaal Militair Museum met rondleider
16:00	Vertrek met bus terug naar Brasserie Laag Kanje
16:30 – 17:30 uur	Borreluurtje
17:30	Dinerbuffet

* Het bezoek aan het Nationaal Militair Museum is vrijblijvend. Er is 's middags ook gelegenheid om zelfstandig een wandeling in het natuurlijke gebied te maken of met elkaar in de Brasserie te blijven.

Kosten reünie en lunch	€ 25,- p.p.
Kosten dinerbuffet (aanvang om 17.30 uur)	€ 30,- p.p.
Kosten bezoek Nationaal Militair Museum incl. vervoer	€15,- p.p.
Houders van een museumjaarkaart betalen €5,- p.p.	

Je kan je tot uiterlijk 20 oktober opgeven voor de reünie met lunch en/of het dinerbuffet en/of het bezoek aan het Nationaal Militair Museum door middel van betaling op rekeningnummer: NL89 RABO 0357 8739 39 t.n.v.: Vrienden van de K.N.A.U. (onder vermelding van: 'reünie 2016' + naam/namen + onderdelen).

Bij Wim van der Krogt kun je terecht voor nadere informatie:

- Mailadres: wimvanderkrogt@xs4all.nl; tel. nr: 071-5891685 / 06-53561350

Geef het ook aan Wim van der Krogt door als je:

- Opgehaald wilt worden van het station Maarn onder vermelding van het tijdstip waarop je trein in Maarn aankomt;
- Speciale dieetwensen hebt (vegetarisch).

Vrienden actief op diverse fronten

Leden van onze vereniging hebben zich de afgelopen maand bij verschillende gelegenheden flink gemanifesteerd. Niet alleen het door onze Vriend Rien van Haperen op zo voortreffelijke wijze aangestuurde EK in Amsterdam was voor velen van ons een trekpleister, ook bij de jubilerende Nijmeegse Vierdaagse waagden enkelen van ons zich aan dit unieke wandelavontuur.

Melchert Kok kweert zich op uitstekende wijze van zijn taak om de drie supportersgroepen elk in hun eigen taal te verwelkomen. (foto's Ed Turk)

Britse club van atletieksupporters. In totaal maakten ongeveer 50 atletieksupporters van deze gelegenheid gebruik om het gloednieuwe atletiekcomplex van Armand Ellsworth cs te bewonderen, terwijl onder het genot van een hapje en een drankje alvast plannen werden gesmeed voor vergelijkbare ontmoetingen bij toekomstige grote toernooien. Uit de reacties bleek dat dit initiatief algemeen zeer op prijs werd gesteld.

Een dag later volgden de **TOP80-atleten**, een groep toppers uit de jaren tachtig, die zich een jaar of wat geleden op Facebook verenigden en die nu, na twee eerdere reünies, het EK in Amsterdam hadden aangegrepen om opnieuw bij elkaar te komen. De die zaterdag om 15:30 uur begonnen reünie in het restaurant aan de Amsterdamse Bosbaan werd gekoppeld aan een bezoek aan het atletiektoernooi in het Olympisch Stadion, waar het avondprogramma werd bijgewoond.

Allereerst was daar de door ons bestuurslid Ed Turk op vrijdag 8 juli op touw gezette **'Meet and Greet'** bijeenkomst van 15:30 tot 17:00 uur op de gloednieuwe atletiekaccommodatie van AV Lycurgus in Assendelft. Die dag werden met een tweetal bussen zo'n 20-tal leden van onze vereniging die hierop hadden ingetekend, vanaf het Olympisch Stadion naar Assendelft vervoerd, tezamen met leden van de Deutschen Freunde der Leichtathletik en de BASC, de

Voor het vervoer naar de Meet and Greet bijeenkomst werden twee bussen ingezet.

Opvallend is dat deze groep voor een niet gering deel bestaat uit leden van onze vereniging, die je, een enkele uitzondering daargelaten, op de traditionele jaarlijkse reünie van de Vrienden nooit tegenkomt, maar die hier in groten getale acte de présence gaven. De club wordt aangestuurd door Edine van Heezik, Marjo van Agt, Nick Mosselman en Cor Lambregts. Getuige alle reacties na afloop en op Facebook werd het als een zeer geslaagd geheel ervaren, maar daar zal natuurlijk ook de verrassende Europese titel op de zevenkamp, die Anouk Vetter die avond uit het vuur sleepte, mede debet aan zijn geweest.

De TOP80-atleten, waaronder vele Vrienden, bevolkten op 9 juli 2016 tijdens de EK het tribunevak O in het Olympisch Stadion in Amsterdam. (foto Henk Brouwer)

En dan was er ook nog de **Vierdaagse van Nijmegen**. Ter gelegenheid van de 100ste editie van dit vermaarde wandel-evenement had Olga Commandeur, als lid van het Comité van de 100ste Vierdaagse van 2016, via Facebook de TOP80-groep uitgedaagd om deel te nemen en daar was flink op ingetekend. Vervolgens sloeg men aan het trainen, waarvan op Facebook in de maanden die aan de uitdaging vooraf gingen, door deze en gene uitgebreid verslag werd gedaan.

Daags voor de start worden de laatste puntjes op de i gezet door vlnr. Elly van Hulst, Tilly Jacobs en Olga Commandeur, een drietal dat zelden in één shot te vangen is. (foto Saskia Brouwer, bron: FB)

Olga zelf was, vanwege haar recente knieoperatie, slechts beperkt inzetbaar. Maar, na op de openingsdag namens de Parkinson Vereniging de warming-up voor haar rekening te hebben genomen,

liep zij op de derde dag in ieder geval de Zeven Heuvelen, een traject over 12 km, mee. ‘Ging super!’, zo stelde zij na afloop.

Piet Wijker

Gratis
voet- en
houdings-
analyse

Zorgeloos bewegen doe je met de orthopedische hulpmiddelen van Mathot

Bewegen is gezond. Maar pijn en blessurevrij bewegen is niet voor iedereen een vanzelfsprekendheid. Mathot Medische Speciaalzaken beschikt over een ruim assortiment orthopedische hulpmiddelen die klachten kunnen verminderen of zelfs doen verdwijnen. Wij staan voor kwaliteit, vakkundigheid en leveren hulpmiddelen tegen een scherpe prijs. Voorkom of verminder (bestaande) blessures en kom langs voor een gratis voet- en houdingsanalyse bij Mathot. Kijk voor een Mathotvestiging bij u in de buurt via mathot.nl/vestigingen. Wij adviseren u graag! Bel voor een afspraak met **088 - 008 58 88** of mail naar cto@mathot.nl.

mathot
samen zorgen sinds 1897

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons **fitter**, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor **65-plussers**.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland **advies en ondersteuning**.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T. 0547 - 289 410 | E. info@yalp.nl

**Ouderen
in beweging**

samen op een Olga Commandeur Plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

Toelichting structuurwijziging en nieuwe statuten

Inleiding

Twee jaar geleden heeft de algemene vergadering ingestemd met een naamswijziging (Vrienden van de Atletiek) en met een onderzoek naar een structuurwijziging van de vereniging. Dit om de terugloop van het aantal leden en de verminderde belangstelling voor de reünie tegen te gaan. Ook zou gekeken worden naar een gezonde basis om de continuïteit van het Jeugdfonds te waarborgen. Meer mensen die de atletieksport een warm hart toe dragen, zouden bij de vereniging betrokken moeten worden.

Maar ook is toen duidelijk afgesproken dat, hoe de nieuwe structuur er ook uit zou zien, er altijd plaats zou moeten zijn voor een reünie van oud-topatleten en topbestuurders. (zie de Vriendenband van december 2014, pagina 11).

Fase 1 (2015)

De sinds 2015 in gebruik zijnde banner en beachvlag.
(foto Ed Turk)

In 2015 heeft het bestuur getracht de vereniging meer naamsbekendheid te geven door het verspreiden van een flyer, de aanschaf van een banner, en van beachvlaggen en het introduceren van een Jeugdfonds Talent Award, die op de Ter Specke Bokaal werd uitgereikt. Dat heeft geresulteerd in het aantrekken van enige begunstigers, terwijl ook enkele wat jeugdiger oud-topatleten lid zijn geworden, maar het aantal daarvan was ver verwijderd van hetgeen wij voor ogen hadden. De oud-atleten groep, bekend onder de naam de

tachtigers, waarvan er velen ook lid zijn van de Vrienden, heeft aangegeven wel behoefte te hebben aan af en toe een reünie, zeg eens in de vijf jaar, maar niet elk jaar.

De aanschaf van een Vrienden Partytent is aangehouden, omdat te weinig leden bereid waren om zo'n tent bij grote wedstrijden ook te bemannen. Eenzelfde gebrek aan animo is ook te bespeuren bij het invullen van bestuursfuncties. Wellicht is dat terug te voeren op de steeds hoger wordende gemiddelde leeftijd van onze leden.

Fase 2 (2016)

Dit alles was voor het bestuur in 2016 reden om uit te kijken naar een verdergaande herstructurering. Tegenwoordig worden mensen geen lid meer van een vereniging om

ergens bij te horen, maar wordt meer gekeken naar wat een vereniging hen kan bieden wat men elders niet kan krijgen. Een jaarlijkse reünie in de huidige vorm en de Vriendenband is kennelijk niet genoeg om leden aan ons te binden. Via een enquête hebben we onder het huidige ledenbestand gepeild hoe men over de reünie dacht en zijn op grond van de uitslagen wijzigingen in de opzet van de reünie ontwikkeld, die voor de komende reünie al zijn doorgevoerd. Maar daar trekken we nog geen nieuwe leden mee aan. Het dienstenpakket zal moeten worden uitgebreid om het lidmaatschap aantrekkelijker te maken.

Waar voor je geld

De Britse Atletiek Supporters Club (BASC) geeft op haar website (zie daarvoor: <http://www.basclub.org.uk/club/join/view/form>) veel duidelijker aan wat de BASC voor haar leden kan betekenen. Waar voor je geld dus. De Duitse Freunde gaan nog uit van een bevordering en ondersteuning van jeugdige talenten en op de tweede plaats het gezamenlijk bezoeken van grote wedstrijden om de atleten luid aan te moedigen.

Zowel de BASC als de Freunde der Leichtathletik zijn bloeiende verenigingen.

De met de Freunde samenwerkende Vereinigung Ehemahlige Leichtathleten (VEL) kent een gemiddelde leeftijd van 80 jaar en op de laatste reünie waren slechts 40 personen aanwezig.

Supporters

Het gezamenlijk naar grote wedstrijden gaan om onze topatleten aan te moedigen leeft bij veel mensen die de atletiek een warm hart toedragen. Het laatste EK in Amsterdam is daar een goed voorbeeld van. Eerder gingen we met de Vrienden ook naar Braunschweig en met de Atletiekunie naar Praag.

Een gezamenlijk initiatief van de BASC, de Freunde en de Vrienden heeft er toe geleid dat nu ook European Athletics overtuigd is van het belang van “travelling” supporters.

Toekomstige organisatoren van grote wedstrijden zullen vanaf het begin af aan gewezen worden op het belang van supporters, waarbij aan supportersverenigingen extra faciliteiten geboden zullen worden.

Het intensieve contact dat wij de afgelopen maanden met de BASC en de Freunde hebben gehad, heeft er toe geleid dat wij voor de WK 2017 in Londen in de gelegenheid zijn gesteld voorkeurstickets te bestellen, waarbij wij bij elkaar kunnen zitten. Een eerste aankondiging bij alleen de Vrienden leverde slechts 8 aanvragen

Oranje-supporters tijdens de EK voor Landenteams in Braunschweig in 2014. (foto Erik van Leeuwen)

voor meer informatie op. Nadat de Atletiekunie in brede zin ruchtbaarheid had gegeven aan deze actie, liep het aantal aanvragen voor informatie op naar 133 (per 17/7). Wil je 2 tickets bestellen, dan dient tenminste een van de twee supporters lid/begunstiger te zijn van de Vrienden.

Voor de EK Indoor 2017 in Belgrado en de EK 2018 in Berlijn zullen soortgelijke mogelijkheden voor supportersverenigingen gelden, hebben de organisatoren van beide evenementen bevestigd.

Voordelen en steun Atletiekunie voor onze plannen

Uitbreiding van de vereniging met supporters heeft nog twee andere voordelen:

1. De financiële draagkracht van de vereniging wordt versterkt en er komt meer geld vrij voor het Jeugdfonds;
2. Het wordt makkelijker leden bereid te vinden bestuurlijke en andere ondersteunende werkzaamheden voor de vereniging te verrichten. Een zevental vrijwilligers heeft zich al gemeld om een handje te helpen bij de organisatie van de gezamenlijke supportersreizen. Zo kon al een stuurgroep en een werkgroep worden geformeerd. Overigens worden wel gespecialiseerde sports-touropoperators ingeschakeld bij de organisatie van deze reizen.

Bij het jaarlijks overleg met bestuur en directie van de Atletiekunie zijn onze plannen met veel instemming begroet.

Klankbordgroep

Het bestuur heeft een klankbordgroep in het leven geroepen om de plannen voor de toekomst te bespreken. Deze klankbordgroep bestond uit Chris van der Meulen, Frank Jutte, Hugo Tijsmans en van de zijde van het bestuur Wim van der Krogt en Ed Turk. Resultaat was het opstellen van geheel gewijzigde statuten in conceptvorm door een notaris, gebruik makend van een standaard stramien dat geheel voldoet aan de huidige wet- en regelgeving, welke statuten de goedkeuring droegen van de klankbordgroep en het bestuur.

Deze concept-statuten zijn als bijlage bij deze Vriendenband gevoegd.

Gewijzigde doel omschrijving

Het belangrijkste onderdeel van de statuten is de doelomschrijving die nu breder is geformuleerd en ook beter aansluit bij de naamswijziging van “Vereniging Vrienden van de K.N.A.U.” in “Vrienden van de Atletiek”:

Artikel 4 lid 1:

De vereniging heeft ten doel:

- het behartigen van de belangen van al degenen die de atletiek een warm hart toedragen, waaronder begrepen leden en oud-leden van de Atletiekunie en atletiek supporters;

De oude statuten omschreven het doel in één zin als:

“de behartiging van de ideële en materiële belangen van de K.N.A.U. en het steunen van deze organisatie, haar leden, oud-leden en vrienden op elk gebied.”

In de nieuwe statuten is de doelomschrijving verder uitgebreid met de volgende punten:

- het bevorderen van de contacten tussen voormalige topatleten en tussen anderen die zich voor de atletiek bijzonder verdienstelijk hebben gemaakt;

Door het opnemen van deze doelstelling is de positie van de huidige leden en van de organisatie van een jaarlijkse reünie gewaarborgd. Ook voormalige topatleten en degenen die deze atleten hebben ondersteund en geen lid zijn van de Vrienden zijn welkom op onze reünie (ze betalen wat meer), waarbij jaarlijks een accent gelegd zou kunnen worden op die atleten die in een bepaald, wisselend, decennium voor Nederland zijn uitgekomen. Denk aan wat de tachtigers hierover hebben gezegd.

- het ondersteunen van de Atletiekunie en haar geledingen;

Hieronder valt het participeren in de Stichting Erfgoed en het onderhouden van een documentatiearchief, op papier zowel als digitaal. Zo vertegenwoordigen wij ook mede de Atletiekunie bij begrafenissen en bij het opstellen van In Memoriams. Via het Jeugdfonds ondersteunen wij de ontwikkeling van jeugdige talenten, terwijl veel Vrienden op organisatorisch terrein binnen de Atletiekunie werkzaam zijn.

- het aanbieden van voorkeurstickets, zo mogelijk tegen gereduceerd tarief, voor belangrijke nationale en internationale (atletiek)wedstrijden;

Via deze doelstelling hopen we een grote schare atletiekiefhebbers aan onze vereniging te kunnen binden, zodat wij onze atleten luide kunnen aanmoedigen. Binnen European Athletics zullen wij participeren in het European Supporters Platform om zo aan onze leden de beste condities te kunnen aanbieden.

- het organiseren van trefpunten voor de leden bij atletiekevenementen;

Niet alleen op de tribune, maar ook daarnaast middels een hospitality of party tent, waar leden elkaar kunnen treffen en nieuwe leden kunnen worden geworven.

- het bieden van gelegenheid aan de leden om atleten, coaches en officials te ontmoeten;

Met name wordt hierbij gedacht aan een nieuwe activiteit: het organiseren van een jaarlijks diner voor leden, waarbij ook atleten, coaches en officials worden uitgenodigd die zich in het afgelopen seizoen hebben onderscheiden. Deze activiteit zou in oktober/begin november moeten plaatsvinden, waarbij de reünie naar het voorjaar wordt geschoven. De algemene ledenvergadering vindt plaats voorafgaand aan het jaarlijks diner dat voor alle leden toegankelijk is, waar de reünie zich richt op een beperkt aantal leden.

- het ondersteunen van jeugdige atletiektalenten.

Waar in het verleden het Jeugdfonds zich beperkte tot financiële ondersteuning van enige jeugdige talenten om een buitenlandse stage mogelijk te maken, wordt nu ook gedacht aan het organisatorisch en financieel ondersteunen van clinics en internationale wedstrijden voor de jeugd in goed overleg met de Atletiekunie.

De zegevierende Nederlandse ploeg tijdens de C-interland tegen Westfalen in 2015, een internationale wedstrijd voor de jeugd die reeds door de Vrienden wordt gesteund. (foto Ed Turk)

2 jaar geleden is besloten, is nu in de statuten opgenomen.

Het boekjaar van de vereniging is gelijkgesteld aan het kalenderjaar. Nu loopt het statutaire boekjaar van oktober t/m september en het financiële boekjaar van september t/m augustus. Om de overgang naar boekjaar = kalenderjaar mogelijk te maken, zal over de periode september c.q. oktober tot en met december 2016 een kwart van de jaarlijkse contributie worden geheven en zal vanaf het kalenderjaar 2017 weer de normale jaarcontributie gelden.

De modernisering van de statuten heeft nog een aantal andere, minder ingrijpende, aanpassingen tot gevolg gehad, waarvoor naar de bijgevoegde concept statuten wordt verwezen.

Deze structuurwijziging en nieuwe statuten zullen op de algemene ledenvergadering van 29 oktober 2016 ter goedkeuring aan de leden worden voorgelegd.

Het Huishoudelijk Reglement is eveneens aan een grondige herziening toe. Hier zullen wij ons het komend jaar over buigen.

Het bestuur van de Vrienden van de Atletiek

Structuurwijziging, aanbeveling

65 jaar Vrienden.... en eigenlijk is er in al die jaren niet zo veel veranderd. Oppericht als vereniging voor (oud-)internationals. Elkaar –beter– leren kennen en waarderen tijdens de reizen naar interlands en de grote internationale kampioenschappen tot en met de wens de zo ontstane vriendschappelijke contacten te intensiveren, lagen aan de basis daarvan.

Maar ja, interlands zijn er haast niet meer en de maatschappij is verzakelijkt. Gevolg: wij, Vrienden van de K.N.A.U., eh...sorry, van de Atletiek worden elk jaar ouder en veel nieuwe aanwas is er niet. Oké, mondjesmaat zijn er ook leden toegelaten die zich in bestuurlijke of anderszins kaderfuncties voor de Unie verdienen hebben gemaakt en sinds de reünie in Bergen op Zoom kwam er zelfs een van hen in het bestuur. Maar dat is het dan wel.

De maatschappij is verzakelijkt, staat in de vorige alinea. Dat kun je betreuren, maar je kunt er ook van leren!

Denk bijvoorbeeld eens aan de Opel Kadett. Van 1962 tot begin jaren '90 met afstand de best verkochte auto in ons land. Dat ging niet zomaar! Het A-type was een robuust, zeg maar Spartaans ruimtewonder voor een schappelijke prijs, zonder veel comfort. De latere B tot en met E-types bestonden uit meer uitvoeringsmodellen, steeds betere motoren, meer comfort en dito veiligheidsvoorzieningen. En toen de Kadett in 1993 werd opgevolgd door de Astra, was er nog jarenlang een lonende afzetmarkt voor de Kadett bij dochtermerk Daewoo.

De vergelijking doortrekkend zijn wij Vrienden wel van type A naar B gegaan. Type C, D en E hebben we nooit gekend. De noodzaak om **niet van merk**, maar wel van type, dus van aanpak te veranderen is daarom levensgroot! Het ledental groeit niet meer, de opkomst op de reünie is de afgelopen tien jaren gemiddeld bijna gehalveerd, zo verdwijnt straks niet alleen het type, maar ook het merk!

Dat mogen wij samen niet laten gebeuren, daarvoor is de Vereniging Vrienden van de Atletiek véél te waardevol!

Daarom roepen wij je op om het artikel van het bestuur nog eens goed te lezen en te overdenken.

Reacties daarop? Graag! Des te beter voorbereid gaan wij dan samen de komende – korte!– jaarvergadering in, waar we gezamenlijk hopelijk kunnen besluiten om met een verbrede, gezondere vereniging verder te kunnen, waarin voor diverse doelgroepen een eigen, goed herkenbare plaats is.

*Chris van der Meulen, Frank Jutte en Hugo Tijsmans,
de klankbordgroep, niet zijnde bestuursleden.*

Vriendenfietsweekend (herinnering!)

Het eerste weekend van september, t.w. 3 en 4 september a.s., in Epe.

Programma:

10:00 -11:00 uur koffie/thee met wat lekkers
11:00 uur fietstocht van 36 km Epe-Hattem-Epe
13:00-14:00 uur lunch in Hattem
Hierna vervolg fietstocht, of nog even rondkijken in het Hanzestadje Hattem.
18:00 uur diner, 3 gangen 26,50 p.p. (gaarne vermelden bij inschrijving)
Dit alles vindt plaats in het Princesshotel aan de Dellenweg in Epe.
Eventuele overnachting zelf regelen.

Programma voor zondag 4 september wordt in onderling overleg bepaald.
Opgeven bij Riet of Ellen: rietvanderenden@hotmail.com,
ellenvdbunt@planet.nl

Riet van der Enden

Babylonische spraakverwarring

Bij de vele interviews met sporters, tijdens het recent gehouden EK atletiek, viel mij op hoe bekwaam de atleten hun woordje deden in het Engels. Vele factoren hebben hun invloed gehad op deze positieve ontwikkeling. Aangezien tegenwoordig aan het op sportief niveau presteren zakelijke belangen kleven, lijkt mij deze vaardigheid wenselijk.

Afgezien van het feit dat er in mijn tijd nagenoeg geen interviews werden afgenomen, was de taalvaardigheid toen ook geringer. Vooral onder de afstandlopers en crossers bevonden zich veel atleten van het platte land, die zeer “gebekt” waren in hun dialect, maar zelfs in de gesprekken met hun sportvrienden niet van hun principes afweken. Het leidde vaak tot komische taferelen.

In pogingen om zich verstaanbaar te maken in den vreemde zochten zij hun toevlucht vaak in een harder stemgeluid met veel accent op de kernwoorden. Soms werd de schuld van miscommunicatie bij de ontvanger gelegd; die snapte er immers niets van!

Tijdens een wedstrijd in Italië deed één van onze atleten een dappere poging om zijn sportcarrière kernachtig te vertellen aan een Italiaanse sportvriend. Zijn fonetisch gehoor had hem ingefluisterd dat de *ie* een belangrijke klank was in het Italiaans. Hij kwam tot de volgende poëtische zin: “Eerst nietsie, toen fietsie en nu atletieksie!”

Toch kwamen we er meestal wel uit met mimiek, armen- en voetengebaren. Behalve eens in Spanje, waar één van onze atleten tot de ontdekking kwam dat hij geen veiligheidsspelden bij zich had voor de startnummers. Waarschijnlijk zou hij die bij de nummers krijgen, maar wilde dit risico niet nemen. Dus met het team op naar een Spaans “Kruidvat”. Helaas wisten we niet het juiste woord en de signorita had waarschijnlijk ook met “Olé” gereageerd, als we het woord “safetypin” over de toonbank hadden laten klinken. Onze atleet associeerde de veiligheidsspeld met het aandoen van een babyluier en maakte met duim en wijsvinger enkele steekbewegingen, waarvan de signorita geen steek begreep. Onze mimespeler begreep dat hij krachtiger middelen moest aanwenden en begon tot onze verrassing de klanken van een huilende baby te imiteren.

De jonge dame reageerde verrast met een: “Ah si si!” Ze ging naar achter en kwam terug met een doosje condooms.

Het middel heeft hem er niet voor behoed om toch met veilig gespelde nummers aan de start te verschijnen.

Gebarentaal

de hand vaak belast
met greep en tast
door ermee te gebaren
kan men veel verklaren

met een handgesprek
volgen doven zonder gebrek
ze zien horen en verstaan
wat hen anders zou ontgaan

zo zwaaide de dirigent
het muzikaal accent
waardoor orkestleden
het muzikaal juiste deden

een zwaai als groet
gebalde vuist voor moed
handig als je spraakloos bent
wel de kracht van de gebaren kent

Henk Snepvangers

Wat mij opviel

Onder deze titel schreef Jo Moerman een column in de AW bij elk groot evenement. Vaak leuke weetjes, ook wel eens wat sarcastisch, soms raak, soms mis, maar de columns werden toch graag gelezen. We gaan een poging doen om over het afgelopen EK ook tien van die weetjes bij elkaar te harken, nadat we eerst als algemene observatie willen vaststellen, dat de organisatie en de wedstrijdleiding en al hun medewerkers een geweldig evenement hebben neergezet.

Wat opviel tijdens een van onze bezoeken was de aard en vooral het volume van de ten gehore gebrachte muziek tijdens de wedstrijden. Vinden atleten dat leuk? Ik in elk geval niet.

Wat me opviel was dat we op voetbalstadionstoeltjes zaten van het type ‘zonder verlenging’. Daar zaten we dan meer dan 4 uur op, op een gruwel. Later merkten we dat er in het schitterende stadion vele typen stoeltjes met wisselend comfort in gebruik zijn.

Weet u wat het lijflied is van Churandy Martina? Ik geef het toe, een wat flauwe grap. Het antwoord schijnt te zijn ‘I walk the line’ van Johnny Cash, met als laatste regel: ‘Because you’re mine, I walk the line.’

Dan vielen mij ook wat wedstrijdmomenten op.

Bijvoorbeeld, dat van kop af een 800 meter winnen nog steeds heel moeilijk is. In de serie en in de halve finale redde Thijmen Kupers het nog wel, in de finale echter niet meer. In de laatste bocht vlogen de concurrenten hem links en rechts voorbij.

Opvallend dat Lavillenie op de kant werd gezet. Drie keer af op 5,75 meter. Dat overkwam Boebka ook al eens. En op de kant? Ja, want er was veel dwarswind.

Een herstart op de 4x100 meter, dat was wel in het nadeel van de Nederlandse ploeg, want Bockarie was minder snel weg. Waarom deze herstart? Dat kregen we op de tribune niet mee.

Dat ook de omroeper bij de start wel eens het spoor bijster was. Ik verheugde me op een race met (aangekondigd) Maureen Koster. Waarom ze niet op de startlijn stond, werd aan mijn verbeelding overgelaten.

Aanvankelijk ging Thijmen Kupers op de 800 m fier aan kop. (foto's Erik van Leeuwen)

Dat de jury van start tot finish alert moet zijn, konden we zien bij de halve marathon. De winnaar sloeg 100 meter voor de finish plots rechtsaf, op het afslagpunt voor de gemechaniseerde volgers, in plaats van onder het museum rechtdoor. Gelukkig was zijn voorsprong groot genoeg om een catastrofe te ontlopen.

Ook opvallend was dat de recallstarter bij de 4x100 meter niet de snelste was. De sprinters waren al bijna 40 meter weg voor hij terug schoot.

Churandy Martina, verduiveld moeilijk te herkennen natuurlijk...!

Dat Churandy Martina vlak voor de finale 100 meter werd aangehouden op weg van de meldkamer naar de ingang van het stadion. Hem werd als laatste en als enige om zijn identiteitskaart gevraagd. Die zat onderin zijn tas. Maar ja, je kunt van een functionaris op die plaats ook niet verwachten dat hij of zij Churandy zal herkennen.

Chris Konings

An advertisement for Herzog PRO Compression socks. It features a row of legs wearing various colored socks (green, blue, pink, yellow) at the top. The Herzog logo and tagline 'sport compression prevention & recovery' are on the right. The main text on the left lists benefits: 'Plezierig sporten', 'Minder spierpijn', 'Minder kuitklachten', 'Minder scheenbeenblessures', 'Sneller herstel na de inspanning', 'Optimaal herstel en blessurepreventie', and 'Preventief & Helend'. A large image of a leg wearing an orange sock is on the right. The website 'www.herzogmedical.com' is at the bottom.

PRO
COMPRESSION

Plezierig sporten
Minder spierpijn
Minder kuitklachten
Minder scheenbeenblessures
Sneller herstel na de inspanning

Optimaal herstel en blessurepreventie
De kousen en tubes leveren een relatief hoge druk met een afnemend verloop vanaf enkel tot knie. Hierdoor worden afvalstoffen sneller afgevoerd.

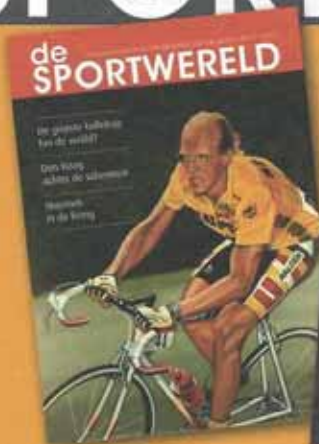
Preventief & Helend
Bij kuitklachten, spierversrekkingen en verkrampingen werken de kousen en tubes preventief. De schokbelasting wordt verminderd waardoor spierschade wordt voorkomen.

herzog
sport compression prevention & recovery

www.herzogmedical.com

de SPORTWERELD

Geschiedenis en achtergronden van de sport

Al sinds 1997
gespecialiseerd in
informatie over en
analyse van alle
aspecten van de
geschiedenis van
Nederlandse sport,
sportbeoefening
en sportbeleving.

Nieuw abonnement:
de komende 2 edities
€ 7,50^o

de *SPORTWERELD* is het enige blad op het gebied van sportgeschiedenis in Nederland en Vlaanderen met in elk nummer een mix van wetenschappelijke en journalistieke artikelen, vaste rubrieken als 'Collector's items', de column van sporthistoricus Jurryt van de Vooren, sportboekrecensies en een overzicht van recente publicaties over sport en sportgeschiedenis.

Word abonnee!

Het magazine is alleen beschikbaar voor abonnees en verschijnt 3 à 4 keer per jaar (met een jaarlijks dubbelnummer), onder redactie van Jan Luitzen, Wim Zonneveld, Marnix Koolhaas en Pascal Delheye. Contributie per jaar:
Abonnees € 20,00, Instellingen € 25,00*

*Nieuw abonnement met automatische incasso:
de komende 2 edities € 7,50

Recent verschenen wielersartikelen

- #69 Niek Pas, 'Cycling identities' - de geschiedenis van de Ronde van Algerije
- #70 Stijn Knuts, 'Bochtenwerk op twee wielen' - wielrennen in België vóór WOII vanuit cultuurhistorisch perspectief
- #72 Thomas Ameys, 'Museum in de living' - de collectie van het Wielermuseum in Roeselare bij de mensen thuis tijdens de verbouwing
- #73-74 Wim Zonneveld, 'De eerste Nederlandse internationale wielrenner' - Albert Derkinderen rijdt succesvol in Engeland, 1877-1883.
- #75 Jan Luitzen, Jurryt van de Vooren & Wim Zonneveld, 'De Papa van Daisy Bell' - Jonkheer Jan Feith, zijn wielerspel en de emancipatie van het rijwiel en de wielrijd(st)er. *Verschijnt eind oktober 2015*

Abonneer nu via onze website www.desportwereld.nl

Vroege mijlen in Nederland¹

Op 6 mei 1954 loopt de Brit Roger Bannister in Oxford de mijl in 3.59.4, als eerste onder de vier minuten. Het is een ‘miraclemile’, een onmogelijk geachte sportprestatie. Terwijl ook dan al alle afstandssporten metrisch rekenen, blijft de mijl in de atletiek een iconische afstand, zelfs al levert hij omgerekend de ongelukkige 1609(.344) meters op.

Mijlen in Amsterdam

Op zaterdag 16 oktober 1886 vindt op het Museumterrein in Amsterdam, waar in afwachting van de bouw van de nieuwe woonwijk ‘Zuid’ een groot sportterrein is ingericht, het eerste atletiektoernooi in Nederland plaats.² Het wordt georganiseerd door de Amsterdamsche Sportclub, die het terrein exploiteert, en er wordt hard gelopen op de bestaande paardenbaan, waar in later jaren ook wiel- en schaatswedstrijden zullen worden gehouden. Jaap Eden wordt er in januari 1893 wereldkampioen allround hardrijden op de schaats.

De wedstrijden hebben een opmerkelijke voorgeschiedenis. Gerbrand baron de Salis, Amsterdams zakenman van Zwitserse origine, is als bestuurder betrokken bij zowel de Sportclub als de jonge Nederlandse schaatsbond. Hardrijden op de schaats is op dat moment in Nederland een beginnende sport, waarin vooral Friese kortebaansprinters het in schaarse internationale ontmoetingen opnemen tegen Engelsen en Noren, met wisselend resultaat op de hen vreemde (en verre) afstanden van 1 mijl en meer. De schaatsbond, vooral bij monde van de secretarissen De Salis en Buttingha Wichers, constateert dat, wil Nederland internationaal echt gaan meetellen, gerichte training een *must* is, en zo verschijnt in april 1886 een aankondiging - een van de belangrijkste documenten van de vroege Nederlandse sportbeoefening:³ ‘Het “gaan” in zuiveren stijl is volgens de *Ned. Sport* het moeielijkste der geheele atletiek bij de training voor het schaatsenrijden. [...] En al heeft het hard gaan ook geen direct nut voor hardrijders, daar men met schaatsenrijden meer loopen moet, zoo is de lichaamsoefening toch zoo uitstekend en worden de spieren, welke men daarvoor ook noodig heeft, toch zoo bijzonder sterk ontwikkeld, dat zij allen den geheelen zomer door ook bovengemelden arbeid moeten volhouden. [Daarom] heeft de Amsterdamsche Sportclub het plan opgevat, in het najaar, op de terreinen achter het Rijks-Museum op den ring van het Concours Hippique, eenige keeren wedstrijden in het hardgaan en hardloopen voor

¹ Een eerdere, iets andere versie van dit artikel verscheen in de ‘special Sport aan Zee’ van *De Sportwereld* 77-78, juni 2016, p.22.

² A. Heere en B. Kappenburg, *1870-2000, 130 jaar atletiek in Nederland*. Nieuwegein: Stichting 150 jaar atletiek in Nederland, 2000, pp.8-9 ; tijdens de Europese Kampioenschappen Atletiek van 6-10 juni 2016 in het Olympisch Stadion in Amsterdam was het huidige Museumplein de - fraaie - locatie van de kwalificatierondes van het speer- en discuswerpen.

³ *Algemeen Handelsblad* (20 april 1886), daarin deels overgenomen uit *De Nederlandsche Sport*.

onze schaatsenrijders te organiseren, met prijzen van eenige honderden guldens. Aan de Friezen nu om door trouwe training te toonen, dat ze deze hulp op prijs stellen.'

Klaas Pander als eerste

De wedstrijden van 16 oktober zijn de concrete uitvoering van dit plan. Het regent die dag in Amsterdam, maar desondanks is er 'veel geestdrift' bij het publiek; er 'klonken toch telkens kreten van aanmoediging, en het was duidelijk, dat het ongewone van het schouwspel, dat velen nooit gezien hadden, bijzonder behaagde.'⁴ De wedstrijden zijn internationaal door de aanwezigheid van drie Belgen en onder de deelnemers is ook een

Pim Mulier in zijn jonge jaren.
(*MulierJong: Rewijk, Captain van Jong Holland, p.44; onderschrift aldaar: 'Pasfoto geschoten door fotograaf Herman Schwegerle, Lübeck 1885.*)

aantal jonge Haarlemmers, met in hun midden de 21-jarige multidisciplinaire sportpionier Pim Mulier, dan al onder andere de oprichter van de Haarlemsche Football Club. Pim oefent zich al een aantal jaren intensief in het hardlopen en zijn broer Pieters studievriend Piet Bundten is medebestuurder van de Sportclub, een nuttige connectie. Pim wint hier de 350 meter. De langere afstanden worden allemaal een prooi voor de Belgen; daaronder ook een race om de 'Schaatsenrijdersprijs' over 1 mijl, voor het eerst in Nederland. Daarin worden Foxhall uit Brussel en Tirengam uit Gent een en twee, in 5.37 en 5.37.75. Derde wordt de 18-jarige Haarlemse jongeling Klaas Pander, zo is hij de eerste officiële nationale recordhouder, in 5.38.6 (maar net sneller dan stadgenoot Reinier C. Broekmeijer, vierde in 5.38.8.) Klaas wordt binnen een paar jaar een uitstekende internationale langebaanschaatser en wielrenner, een echte 'mijler', en daarna trainer van Jaap Eden; ook Broekmeijer wordt een goede hardrijder. In die zin beantwoorden de wedstrijden aan hun doel. Drie prominente Friese kortebaanrijders hebben zich ingeschreven, maar ze kunnen geen potten breken.⁵

George Jurrjens is snel

De Nederlandse mijl is onderweg. Een jaar later, op 1 oktober 1887, zijn Pim en Klaas er op het Museumterrein weer bij, maar ze moeten in finales steeds de winst aan anderen laten. Albert McInnes uit Hull wint zowel de 100 meter als de steeplechase. De 22-jarige Amsterdammer George Jurrjens, een goed getrainde voetballer, is bij zijn hardlooptoernooi meteen succesvol. Hij wint de finale van de mijl en blijft met 5.05 ver onder Pander's tijd. Dat doen ook de Brusselaar Georges Benoidt met 5.07, en een Amsterdammer met de

⁴*Nieuws van den Dag* (19 oktober 1886).

⁵*Nieuws van den Dag* en *Algemeen Handelsblad* (18 en 19 oktober 1886); W. Mulier, *Athletiek en Voetbal*, Haarlem: De Erven Loosjes, 1894; p.34.

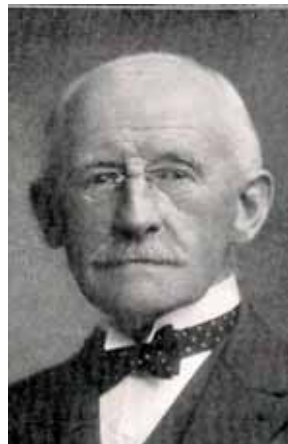
schuilnaam ‘Chronometer’ in 5.08. Jurrjens ontwikkelt zich vooral tot een uitstekende hardschaatser en roeier, maar breekt zijn sportcarrière in 1890 af als hij naar Zuid-Afrika emigreert.⁶

Pim in Oostende

Op 4 augustus 1888 is Pim Mulier, zoals hij zelf in 1894 schrijft, ‘voor het eerst buitensland’ voor wedstrijden in Oostende,⁷ bij eb op het strand. Ze worden georganiseerd door de Athletic & Running Club de Bruxelles, met sterke buitenlandse deelname. Er staat een mijl op het programma. Die hij wint. De uitslag, tweede is Smith van de South London Harriers, wordt kort in de Nederlandse en Belgische kranten vermeld, zonder tijden. Mulier is verbaasd over zijn eigen prestatie: Smith is een tegenstander ‘die de mijl gemakkelijk in 4.40 kon lopen. Des te meer genoeg deed het mij [...], daar ik toen de mijl niet onder de 5’5” kon lopen’. Opmerkelijk is daarom dat in 1917 in het *Gedenboek* bij 40 jaar H.F.C. sportjournalist Jan Feith uitvoerig citeert uit Pims minutieus bijgehouden sportieve notitieboek – waarin volgens Feith 4.57.5. vermeld staat.⁸ Een typisch Pimse ‘miraclemile’: dubbelzinnige herinneringen en notities, verwarrend, onduidelijk.⁹

Carel Jibben, een echte mijler

Het is ‘Chronometer’ die vanaf 1888 het heft in handen neemt op de Nederlandse mijl, onder zijn werkelijke naam: Carel F. Jibben, een Amsterdamse voetballer-hardloper die pas laat een sportcarrière opbouwt,¹⁰ hij is van 1856. In oktober 1888 loopt hij in Amsterdam 5.08.2, een jaar later in Scheveningen 5.06, in juni 1890 in Hamburg 5.04.4, sneller dus dan Jurrjens en een Duits record, en in augustus in Amsterdam 5.05.8. En dan, op 20 september 1891 op de wielersbaan van Scheveningen wordt de belofte ingelost: 4.59.2. Hij wint ‘den zilveren beker uitgelooft door de

Carel Jibben als 70-jarige.
(*De Revue der Sporten* 20:9, 25 oktober 1926.)

⁶*Nieuws van den Dag* en *Algemeen Handelsblad* (03 en 04 oktober 1887); Wim Zonneveld, ‘Pander, Donoghue, Panshin... en Jurrjens’. *De Sportwereld* 72, 2015, pp. 21-23.

⁷*Athletiek en Voetbal*, pp.37, 56-58.

⁸K. Lotsy (eindred.), *Gedenboek ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van de Haarlemsche Football Club 1879-1919*, p.26.

⁹Zie Daniël Rewijk, *Captain van Jong Holland, een biografie van Pim Mulier, 1865-1954*. Gorredijk: Bornmeer, 2015.

¹⁰Hij wordt na zijn actieve tijd sportbestuurder, in 1901 mede-oprichter van de Nederlandse Atletiek Unie, en onvermoeibaar sportpromotor. Op 27 augustus 1936 verschijnt met hem een vermakelijk interview in *De Telegraaf* ter gelegenheid van zijn tachtigste verjaardag; ‘opa Jibben’ herinnert zich nog veel, maar heeft ook zijn spullen klaarstaan voor een wandeling in de Ardennen.

Sunlight Soap Cy.’ voor de eerste mijl in Nederland onder de 5 minuten.¹¹En nog iemand is snel, Mulier eindigt vlak achter hem in 4.59.6.

Wim Theunissen, 15 jaar

De geschiedenis neemt vlak voor de eeuwwisseling een bijzondere wending als in 1898 Willem Frederik Theunissen aan het firmament verschijnt, een 15-jarige Haagse scholier die loopt onder de schuilnaam ‘Simplex’.¹² Hij doet voor het eerst van zich spreken als hij op 1 mei op het Sportterrein in Den Haag de 5 km. loopt in een nationale beste tijd van 18.08.2 (een record dat in augustus door Jan Schut in Baarn wordt gebracht op 17.16.6, in een race waarin Wim derde wordt in een onbekende tijd). Wim behoudt zijn vorm en op 5 juni pakt hij op de Scheveningse ‘wonderbaan’ de mijl: 4.55.4.¹³

Finish Theunissen op Schuttersveld in marathon van Rotterdam 1908.

(Theunissen1908:Online van www.harmholt.nl)

km. Rotterdam-Gouda vv. in 2.56.41; hij plaatst zich zo voor de Olympische Spelen van Londen, maar een blessure gooit roet in het eten.

HaicoScharn is op 4 september 1973 in Arnhem de eerste Nederlander onder de 4 minuten, 3.59.3. Het huidige nationale record staat op naam van Gert-Jan Liefers, 3.51.39 op 1 juni 2003 in Hengelo, het wereldrecord is van de Marokkaan Hicham el Guerrouj, 3.43.13, 7 juli 1999 in Rome.

Wim Zonneveld

Gert-Jan Liefers in 2007. (foto Erik van Leeuwen, bron: Wikipedia)

¹¹*Nieuws van den Dag* (23 september 1891); R. Anema uit Scheveningen wint in 4.54.4, maar het is een ‘handicaprace’ en hij startte met een voorgift.

¹²*Het Sportblad* van 9 juni 1898 somt een hele reeks niet-geslaagde pogingen op in de tussenliggende jaren.

¹³*Nieuws van den Dag* (14 juni 1898).

¹⁴ ‘W.F. Theunissen, 50 jaar arts’, in *Nederlands Tijdschrift voor Geneeskunde* 103:1, 21 maart 1959.

AV Suomi 75 jaar

Een dezer dagen, op 20 augustus, is het precies 75 jaar geleden dat de Velsler atletiekvereniging Suomi werd opgericht. Midden in de oorlogstijd en als onderdeel van Hoogovenstaten. Vandaar dat de aanvankelijke naam van de vereniging waar diverse van onze leden, inclusief uw redacteur, uit zijn voortgekomen, H.A.V. Suomi was. Daar was echter het nodige aan vooraf gegaan.

Bijna was Suomi een Velsense tak van AV Haarlem geworden. De oprichters, onder wie ons lid Joop Weenink, zochten vanwege de oorlogsbelemmeringen aanvankelijk aansluiting bij een bestaande club. Het verzoek om de eigen gespaarde 5,42 gulden te mogen houden om daar zelf materiaal van te kopen, werd echter door AV Haarlem afgewezen –dat geld moest maar in de kas van AV Haarlem worden gestort– en daarmee was dit idee van de baan. *Dat nooit!*, reageerden de initiatiefnemers. Daarna werd

Op 2 juni 1946 werd met het doorknippen van een lint de baan op Watervliet officieel in gebruik genomen.

(bron: Jubileumclubblad AV Suomi)

Suomi sinds de oprichting trainde, een atletiekbaan moest komen. De discussie, grasbaan of sintelbaan, werd ten slotte door de in de arm genomen neutrale deskundige, Joris van den Bergh, de kop ingedrukt. “Mijne heren, wat is dit toch voor gezemel. Ik adviseer een sintelbaan”, stelde die kort maar krachtig. Aldus geschiedde. En Hoogovens legde er 80.000 gulden voor neer, mits de Suomezen zelf ook de handen uit de mouwen staken. Dat deden zij en op 2 juni 1946 kon de baan officieel worden geopend.

De omzwervingen van Suomi sindsdien zal ik u besparen. Tegenwoordig heeft de club alweer zo'n jaar of 30 zijn domicilie op Sportpark Groeneveen in Santpoort-Noord, waar onlangs het clubhuis (zie foto) grondig werd gerenoveerd. Op 3 september a.s. wordt dat officieel ingewijd met een groot feest ter ere van het jubileum.

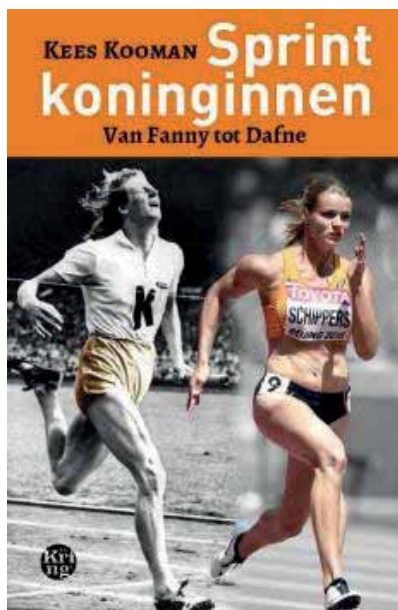
Piet Wijker

(foto Piet Wijker)

Achterwaarts? Of voorwaarts?

Deze zomer kwam het nieuwste boek uit van Kees Kooman, oud atleet en nu onderzoeksjournalist en schrijver. **Sprintkoninginnen. Van Fanny tot Dafne.** In De Vriendenband van juni 2016 besteedde Chris Konings er al een volle bladzijde aandacht aan.

Het boek begint met een motto:

Het leven kan alleen achterwaarts begrepen worden.

Sören Kierkegaard (filosoof)

Het zal duidelijk zijn, dat alleen dat gegeven mij al prikkelde om me erin te verdiepen. Het gaat over atletiek(successen) en het begint met filosofie. Kan het mooier? Nee toch?

Het motto zette me wel aan het denken. Was het al eerder tegengekomen maar.....

Wat eenvoudig speurwerk bracht helderheid.

Ik vond ook al snel een citaat uit een krantenartikel. In dat artikel werd een boek beschreven genaamd: Kierkegaard. Een inleiding in zijn leven en werk.

Auteur: Geert Jan Blanken, uitgegeven bij Ambo, Amsterdam.

Het hieronder vermelde citaat komt uit een recensie over dit boek in Trouw, door Wilfred van

de Poll, in de krant van 23 januari 2013.

Het tijdelijke bestaan kan volgens Kierkegaard per definitie nooit helemaal worden begrepen, want je kunt nooit buiten de tijd staan. Dat, legt Blanken uit, is de eigenlijke betekenis van de vaak aangehaalde zin uit Kierkegaards dagboekfragmenten:

"Het leven kan slechts achterwaarts begrepen worden, maar het moet voorwaarts worden geleefd."

Dat Kees Kooman 'slechts' de halve uitspraak als motto voor dit boek gebruikt, zal komen, omdat hij de prestaties van Dafne—nú in historisch perspectief heeft willen plaatsen en (overtuigend) aantoont, dat er wel degelijk een traditie van heel erg goede Nederlandse sprintsters bestaat.

Toch had hij mijns inziens net zo goed de hele zin kunnen gebruiken. Sprintsters kijken toch zeker niet alleen maar terug naar wat zij gepresteerd hebben, maar ook naar wat nú gebeurt én vooruit, naar alsmaar nog weer betere prestaties? Dit geldt temeer, omdat in dit boek aan Dafne de meeste tekst en dus de meeste aandacht wordt besteed. En haar carrière als pure sprintster is eigenlijk nog maar net begonnen.....

Daarnaast kunnen ook sprintsters nooit buiten de tijd staan, dat kan geen enkel levend mens.

Iedereen heeft echter ook met twee soorten tijd te maken.

- Een kloktijd (eeuwen jaren uren seconden nanoseconden enz. enz.)
Die tijd ligt vast en is onveranderlijk. Het is de natuurkundige tijd.
- Maar we kennen ook tijd als duur en die is heel persoonlijk en situatiegebonden.
Als je een belangrijk onderzoek bij een specialist in het ziekenhuis hebt ondergaan en je moet een paar weken wachten voor je de uitslag ervan hoort; dan duren die weken voor jouw gevoel maaaaanden.
Als je bij een fantastisch concert aanwezig bent van jouw meest favoriete muzikant(en), vliegt de tijd en is het concert véél te snel voorbij!
Ook al duurt het meerdere uren.
Deze tijd is de innerlijke tijd.

Henri Bergson, (1859 – 1941) Frans filosoof en Nobelprijswinnaar literatuur, heeft beide soorten tijd heel diep onderzocht en overtuigend beschreven.

Sprintsters (en natuurlijk allen die een afstand in een zo kort mogelijke tijd willen overbruggen) hebben heel nadrukkelijk met beide tijden te maken en zijn zich daar ook van bewust op de momenten die er toe doen! Keer op keer ervaren zij zowel de natuurkundige, als de innerlijke tijd, wanneer zij bezig zijn om nu en in hun toekomst het prestatieniveau te verhogen. Waarbij het verleden het uitgangspunt biedt voor zo'n vergelijking.

Het bovenstaande zou voor mij aanleiding zijn geweest, het hele citaat van Sören Kierkegaard te plaatsen, maar waarom zou Kees Kooman niet het volste recht hebben om daar om hem moverende redenen anders over te denken?

Onder het genoemde motto staat nog een tweede:

Ik ben een kind dat de hele dag in de zandbak mag spelen.

Caroline Klüft (Zweedse meervoudig wereldkampioene en olympisch kampioene zevenkamp).

Ook dit motto komt in de tekst nergens terug, maar het is overduidelijk dat zowel Fanny als Dafne, toch zonder meer de beide hoofdpersonen in dit boek, niet zonder een

veelzijdige, ‘speelse’ opbouw van hun carrière tot die absolute topprestaties op de sprint zijn gekomen.

Fanny. Begon haar sportloopbaan met zwemmen en turnen en in atletiek werd zij zowel Nederlands kampioene op hoogspringen, kogelstoten, als 800 m, in aanloop naar de sprint / horden wereldtop.

En over Dafne lezen we dat Wigert Thunnissen de jonge Dafne aanraadde om voorlopig voor de meerkamp te kiezen. Want:

“Hij heeft het graag over ‘de beginnersgeest’, waarmee bedoeld wordt op het plezier en het fanatisme in combinatie met speelsheid die hoort bij beginnelingen op weg naar mogelijke roem. Daar kan je als trainer niet genoeg op hameren, wanneer de sleur dreigt bij langdurige sessies in het krachthonk en het vale licht dat hoort bij wintertrainingen de mondhoeken van ook de meest optimistische talenten omlaag doet krullen.”

Over de inhoud van het boek zelf is verder, zo realiseer ik me nu, weinig of niets gezegd. Maar:

“En finissant un bon livre il semble que l’on quite un(e) ami(e). Voltaire.

[Taalgrapje: de vrouwelijke vorm tussen haakjes van mij omdat ‘un livre’ weliswaar mannelijk is, maar de onderwerpen van het boek natuurlijk niet! HCT]

Hugo Tijsmans

**Voor realisatie van strategische
bedrijfscommunicatie, pakkende
(web)teksten en doeltreffende
communicatiemiddelen**

make my
bizniz

Mieke de Jong - Van der Kolk
06 23993429
mieke@makemybizniz.nl
makemybizniz.nl

Global Sports Communication

- Expert management of world class athletes
- Advising and organising athletic events
- Specialists in sports marketing and sponsoring

Global Sports
Communication

www.globalsportscommunication.nl
<https://twitter.com/GlobalSportsCom>

Nieuws van de Stichting Atletikergoed

► Sprintkoninginnen, van Fanny tot Dafne

Beste vrienden. In de vorige Vriendenband schreef ik dat het boek van Kees Kooman bij de drukker lag. Inmiddels ligt het op mijn bureau en heb ik het met veel plezier gelezen.

Kees kan het mooi opschrijven en heeft uit een grote bron van vroegere interviews kunnen putten. Zoals het interessante hoofdstuk over Florence Griffith. Nog voor het voorwoord plaatst hij een citaat van Caroline Klufft, de Zweedse meervoudig wereld- en Olympisch kampioene zevenkamp: "Ik ben een kind dat de hele dag in de zandbak mag spelen". Dit citaat zou ook op Kooman zelf kunnen slaan. Hij heeft het met heel veel plezier opgeschreven.

In het boek heeft hij mooie gesprekken opgetekend die hij had met Nederlandse sprintsters. Daarbij zijn mooie foto's geplaatst, onder andere uit het fotoarchief van Erfgoed. Heel mooi is ook de plaat van Truus Hennipman op weg naar het wereldrecord 4x100 meter met naast haar Irene Kirszenstein-Szewinska, weet u nog?

Kees schreef een boek van bijna 300 bladzijden waarin hij Hollands glorie op de atletiekbanen uitvoerig beschrijft. Hij tracht de geheimen achter de prestaties te weten te komen en trakteert de lezer op veel prachtige anekdotes.

Leuk is dat in de lijst van bronnen die begint met David Wallechinsky en Jaime Loucky, direct erna Stichting Atletikergoed wordt genoemd. Achterin een compleet overzicht van de ontwikkeling van de wereldsprintrecords, waarin natuurlijk twee Nederlandse vrouwen niet ontbreken: Tollien Schuurman (11,9 sec 1932) en Fanny Blankers-Koen (11,4 sec 1952).

Achtereenvolgens trekken ook in het koninginnenrelaas voorbij: Mien Schopman-Klaver over Tollien, de Mexico 4: Wilma van Gool-van den Berg, Truus Hennipman, Corrie Bakker en Mieke Sterk, Nelli Cooman, Els Vader en natuurlijk Dafne Schippers. U ziet wel dat het boek een hoog Vriendengehalte heeft. Maar ook Flojo en Marlene Ottey worden besproken.

Het boek is uitgegeven bij Uitgeverij De Kring met ISBN 978-94-6297-024-3 en het kost 20 €

CK

► Berlijn 1936 door Auke Kok

Zoals al geschreven in De Vriendenband nummer 3 komen we nu, na het lezen van het boek, nog even terug op dit boek van Auke Kok. Vooral ook omdat er veel over onze sport in te lezen valt.

Het eerste hoofdstuk gaat over zwemster Rie Mastenbroek en haar leven na het deelnemen aan de Spelen van Berlijn en over de gevolgen daarvan, mede verteld door haar zoon Otto.

Kok heeft een vlot geschreven boek afgeleverd. Voor oud-atleten –en dan bedoel ik ook oud qua leeftijd– zullen de hoofdstukken over Tinus Osendarp het meest aanspreken. Auke omschrijft heel mooi de aanloop naar Berlijn. Een detail waarvan ik niet op de hoogte was is het feit dat in huize Osendarp ook verschil van mening was over hoe te handelen tegenover de Duitse bezetter. Er vielen rake klappen.

Mooi zijn de verhalen van Auke over de wedstrijden. Het einde van Osendarp wordt beschreven op bladzijde 267. Ik citeer:

“De kleine man loopt mank. Problemen met de bloedsomloop. De circulatiestoornissen worden zo erg dat hij pijnstillers moet nemen. Die benen moeten eraf, zegt de specialist in het ziekenhuis; anders zal zijn leven nog maar kort duren. Tinus Osendarp weigert. Zonder benen hoeft het allemaal niet meer. Een sprinter zonder benen, hoe kan dat nou? Dan maar extra pijnstillers. Op een natte, winderige junidag 2002 gaat hij op 86-jarige leeftijd dood. Net als bij de crematie van Rie Mastenbroek een jaar later, wordt alles in stilte afgehandeld. De vrienden van de atletiekvereniging moeten buiten wachten. Er wordt niet gesproken. Niemand voelt de behoefte om iets te zeggen. Niemand weet waar hij of zij zou moeten beginnen en eindigen. Buiten de familie en de club zal niemand hem missen. Er worden geen straten naar hem vernoemd, geen atletiekprijzen. Voor sommige sportliefhebbers is hij een schim uit het verleden en voor de meeste anderen is hij zelfs dat niet.

Zo gaat een van de belangrijkste Nederlandse sporters uit de twintigste eeuw in vlammen op, alsof hij nooit heeft bestaan.”

Einde citaat.

CK

VOOR HET VOETLICHT

Een halve eeuw in de atletiek

Henk Brouwer: “Ik ben altijd een slow-starter geweest.” (foto Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Melchior Hendrik (Henk) Brouwer
<i>Geboren:</i>	14 september 1953 te Winschoten
<i>Beroep:</i>	informatiemanager weg- en waterbouwkunde gem. Utrecht
<i>Discipline:</i>	sprint
<i>Titels:</i>	Ned. kampioen 200 m 1976, 1980, 1981; 400 m 1983
<i>Deelnemer OS:</i>	1980
<i>Records:</i>	Ned. recordhouder: 100 m: 1979 -1986, 200 m: 1979-1987, 4 x 100 m: 1980-1986
<i>Pr's:</i>	100 m 10,52 s, 200 m 20,95 s, 400 m 46,50 s.

Wat is voor een sprinter de ideale lichaamsbouw? Het is een vraag die al zolang leeft als de atletieksport bestaat. Lang, heel lang was de gangbare opvatting dat een sprinter een kort, geblokt type moest zijn, een vaatje buskruit als het ware. Het allesoverheersend geachte belang van de sprintstart schreef immers voor, dat je als een kanonskogel uit de startblokken diende weg te schieten, wilde je een tijd kunnen realiseren die wat voorstelde. Je kunt bij de noodzakelijke explosieve bewegingen op de sprintafstand overigens ook denken aan een pijl en boog, zo beschrijft Kees Kooman het in zijn recent verschenen boek ‘Sprintkoninginnen’. Waarbij de start de boog is en het getrainde lichaam er als het ware achteraan vliegt: de pijl.

Eén van de fraaiste voorbeelden van zo’n sprinterstype is in veler ogen Nelli Cooman. Haar raketstarts brachten haar op de 60 m indoor in de jaren tachtig zoveel voordeel, dat zij op dit onderdeel tweevoudig wereldkampioene en zesvoudig Europees kampioene werd. Met haar wereldrecord van 7,00 s in 1986 was de 1,57 m metende sprintster haar tijd ver vooruit, terwijl in ons land die prestatie, 30 jaar later, door Dafne Schippers nog ‘slechts’ is geëvenaard, maar niet verbeterd.

Zoals wij allemaal weten is de start echter maar de helft van het verhaal. De andere helft wordt bepaald door het antwoord op de vraag, hoe snel de sprinter zijn topsnelheid weet te bereiken en hoe lang hij vervolgens in staat is om die vast te houden. Voor zover dat element uit het zicht was verdwenen zijn wij inmiddels, sinds de boomlange (1,96 m!) Usain Bolt in 2008 Olympisch kampioen werd op zowel de 100 als de 200 m, beide keren in wereldrecordtijd, met de neus op de feiten gedrukt. En anders, dichterbij huis, laat Dafne Schippers, met haar 1,79 m ook al niet een van de kleinsten, ons wel zien hoe het precies zit met het op snelheid komen na de start en hoe die te continueren, liefst tot voorbij de finish.

Start in telgang

Of het nu aan zijn lengte van 1,91 m heeft gelegen of niet, feit is dat Henk Brouwer jarenlang met zijn start heeft lopen knoeien, zelfs tot na zijn nationale records en op de 200 m veroverde titels. Die resultaten kwamen dus vooral voort uit de wijze waarop hij na de zoveelste matige start met zijn lange benen en grote passen zijn snelheid wist op te bouwen en vast te houden. In een AW-interview met Dick Loman in 1986 zegt hij daarover: “Ik ben altijd een slow-starter geweest. Allerlei trainers zijn ermee bezig geweest. Op clubniveau en bondstrainers als Wil Westphal, Toine van de Goolberg en Peter van Beusekom. Er is ook van alles geprobeerd, maar de start is altijd mijn zwakke punt gebleven. Het is zelfs zo erg geweest dat ik vroeger de eerste drie passen in telgang deed om dan pas over te schakelen.” Eerst toen polsstokhoogspringer Fred Schrijnders met een wat snellere filmcamera, een soort polaroidcamera, aan kwam zetten en er filmopnames van Brouwers start werden gemaakt, kwam dat euvel aan het licht. Henk nu: “Toen zag Peter van Beusekom in één keer dat ik dat deed. Eerder was het nog nooit iemand opgevallen.” Brouwer zelf dus ook niet. “Ik weet ook niet, wanneer dat gebeurd is en of ik het altijd zo gedaan heb.”

Niet dat na die ontdekking alle leed geleden was. Henk: “We zijn zó lang aan het prutsen geweest, zelfs heb ik op een gegeven moment mijn voeten anders neergezet, het andere been zelfs voor. Totdat ik een keer mijn voorste voet met de bal van mijn voet op de grond heb gezet. Daar kwam een hordeloper mee. Die zei: *probeer het eens op die manier*. Toen ging het beter, had ik meer spanning op mijn benen.”
Hoe het ook zij, een pijl uit een boog is het wat Henk Brouwer betreft nooit geworden.

Henk Gemser

Overigens zag het er in het begin lange tijd niet naar uit, dat de sprint zijn domein zou worden. Brouwer zat in Arnhem, waar hij sinds zijn derde jaar woonde, tijdens zijn lagere schooltijd aanvankelijk op voetbal. “Totdat mijn gymleraar op een gegeven moment naar mijn ouders is gegaan en zei: *die jongen kan beter aan atletiek gaan doen*. Die gymleraar was schaatscoach Henk Gemser, die ook trainer bij Ciko was. Ik ben dus bij hem begonnen.”

Niet dat hij direct nu zo daverend veel aanleg voor de sprint leek te hebben. Brouwer: “De sprint was wel iets beter dan de rest, maar ik was niet zo’n hoogvlieger in het begin. Pas als B-junior, toen ik een beetje uitgegroeid was, ben ik echt hard gaan lopen.” Bovendien was Brouwer een beetje lui aangelegd, bekent hij zelf. “Dan ga je al gauw sprinten, hè?” Als B-junior veroverde hij ook zijn eerste NK-medaille, maar kampioen bij de junioren werd hij nooit. “Toen ik eindelijk dacht van: nou ga ik kampioen worden, kwam Sammy Monsels over uit Suriname.”

Zijn doorbraak kwam in 1973, zijn eerste jaar bij de senioren. “Toen ben ik in één keer van 10,8 naar 10,4 gegaan. Geen idee hoe dat zo... het ging plotseling.” Brouwer werd nu uitgenodigd voor de centrale training en kwam in handen van bondstrainer Wil Westphal. “Toen moest ik gelijk heel veel trainen. Het jaar daarop was ik overtraint. Maar ja, ik traide tot die tijd ook maar twee keer in de week.” Indoor veroverde hij op de 60 m in 1974 weliswaar nog zijn eerste NK-medaille, brons achter Heerenveen en Monsels, maar in de loop van het buitenseizoen ging het bergafwaarts en kwam Henk Brouwer niet meer in de buurt van zijn eerdere sprinttijden.

Kampioen, maar geen Spelen

In 1975 had hij zijn draai voor wat betreft zijn trainingsaanpak echter gevonden en op de Nederlandse kampioenschappen veroverde hij op de twee sprintafstanden nu ook outdoor zijn eerste medailles: tweemaal zilver, beide keren achter Sammy Monsels, alweer hij. Het jaar erop was Monsels er niet bij –die had inmiddels voor Suriname deelgenomen aan de Olympische Spelen in Montreal– en was voor Henk Brouwer de weg vrij voor zijn eerste titel: nationaal kampioen op de 200 m. Waren die Spelen voor Brouwer ook geen optie geweest? Henk: “Ik had eventueel ook naar die Olympische Spelen gekund. De limiet stond toen niet zo scherp. Die heb ik nog gelopen dat jaar, maar pas in oktober, geloof ik. (Brouwer kwam op 10 oktober 1976 op Papendal tot een PR van 21,1 s – PW) Toen ben ik een tijdje ziek geweest, dat jaar.”

Wat volgde waren enkele jaren waarin Henk Brouwer er niet in slaagde om in de buurt te komen van zijn eerdere prestaties. Slechts een keer haalde hij een bronzen medaille weg op een NK, in 1977 op de 60 m indoor. Voor het overige leek hij te worden overvleugeld door sprinters als laatbloeier Raymond Heerenveen, leeftijdgenoot Humphrey Joseph en enkele vertegenwoordigers van de jongere generatie, zoals Mario Westbroek, Henk Macnack en Ben Callemeyn. Als resultaat van dit alles maakte hij eind 1978 dan ook niet langer deel uit van de nationale selectie.

Records

In 1979 was Brouwer echter terug en hoe! Het begon al in mei, toen hij bij baanwedstrijden in Nijmegen na een voor zijn doen zeldzaam snelle start op de 100 m handgeklod tot 10,3 s kwam, een evenaring van het legendarische nationale record van Chris Berger uit 1934 en sindsdien slechts eenmaal geëvenaard door Rob Heemskerk in 1965. Goed, de nationale recordcommissie had dan al wel in 1975 bepaald dat voortaan zou worden overgegaan op elektronische tijden met een limiettijd van 10,55 s, deze evenaring moest toch nog maar even worden opgenomen in de recordlijst, oordeelde men. Henk Brouwer zelf liet er geen gras over groeien en drukte alle eventuele discussie hierover binnen een maand de kop in. In Roosendaal liep hij tijdens een interland met Noorwegen in één weekend naar 10,52 s op de 100 en 20,95 s op de 200 m, twee prima nationale records, die het tot ver in de jaren tachtig zouden uithouden. Het zijn die prestaties waarop hij, nu terugkijkend, het meest trots is.

Churandy Martina-tje

Nederlands kampioen werd hij dat jaar echter niet. Raymond Heerenveen kaapte in 1979 op de 100 m het goud voor zijn neus weg, al gebeurde dat net iets minder dramatisch dan in 1981, toen Ed Pireau hem de pas afsneed. Henk: “Die keer had ik moeten winnen. Ik dacht dat ik er was en stak mijn hand al op bij de finish. Toen was het Eddy Pireau die zich over de streep heen gooide; die bleek drieduizendste sneller te zijn dan ik.” Een Churandy Marina-tje,

NK 1981: Henk Brouwer, reeds in juichstemming, laat zich op de streep verschalken door Ed Pireau (links). Beiden kregen 10,81 s toegemeten. Raymond Heerenveen (midden) wordt derde in 10,87 s. (foto Theo vd Rakt, bron: AW)

zouden wij nu zeggen. Henk heeft er 35 jaar later nog steeds de pest over in. Begrijpelijk, want dichterbij een titel op de 100 m kwam hij nooit meer. Wel was er voor hem nog NK-goud op de 200 m en zelfs op de 400 m, in 1983. Brouwer: “Ik had veel eerder naar de 400 moeten gaan. Ik was nog maar net begonnen met die 100 meter, toen Kees Koppelaar naar mij toekwam. Die zei: *je moet 400 en 800 meter gaan doen*. Misschien had ik dat toen, in die tijd, moeten gaan proberen. Maar ja, ik trainde nog helemaal niet zoveel en dan loop je 10,4 op de 100 meter! Waarom zou ik dan harder gaan trainen? Toch een beetje lui ingesteld, hè? Achteraf gezien was eigenlijk de 300 meter mijn beste nummer. Maar ja, daar waren geen kampioenschappen in.”

Moskou 1980

Eenmaal werd er een beroep gedaan op zijn kwaliteiten op de lange sprint, voor de 4 x 400 meter estafette op de Olympische Spelen van 1980 in Moskou. “Nou, dat heeft nogal wat voeten in de aarde gehad, eigenlijk. Want eerst was ik niet aangewezen, zou Raymond Heerenveen gaan. Maar die mocht toen uiteindelijk niet voor Nederland uitkomen, omdat die eerder al een keer voor de Antillen had meegedaan”, herinnert Brouwer zich. Heerenveen zelf is er tot op de dag van vandaag van overtuigd, dat dit een kunstje is geweest dat hem is geflikt door Adriaan Paulen. Zijn opzichtige gedemonstreer tegen het apartheidsregime tijdens de Zuid-Afrikaanse kampioenschappen, vijf jaar eerder, was Paulen altijd dwars blijven zitten en die ‘pakte’ Heerenveen op deze wijze terug. Was hij immers twee jaar eerder, op de EK in Praag, ook niet gewoon voor Nederland uitgekomen?

Hoe dan ook, Henk Brouwer werd in Heerenveens plaats opgenomen in de selectie en kon dus in Moskou tweemaal aan de bak, op de individuele 200 m en op de 4 x 400 m estafette. Op het eerste onderdeel ging het trouwens voor geen meter. Henk: “Ik was stijf van de zenuwen. Ik heb nog nooit zo’n slechte 200 gelopen. Op de vier keer vier is het wel goed gegaan, hoor, toen heb ik wel een goeie tijd gelopen.” De Nederlandse vier strandde desalniettemin in de voorronde, maar de vijfde plaats in 3.06,0 was zo gek nog niet voor dit gelegenheidsteam –met ook nog eens Mario Westbroek als invaller voor de inmiddels geblesseerd geraakte Koen Gijsbers– gezien het nationale record dat een jaar eerder op Mexicaanse hoogte op 3.03,18 was gesteld en sindsdien nooit is overtroffen.

Rondvaart als sluitingsceremonie

Veel fraaie herinneringen heeft Henk Brouwer niet overgehouden aan zijn Olympisch avontuur. “Er was natuurlijk die boycot. Wij hadden ook geen ‘Nederland’ op de rug staan en dat soort dingetjes. We werden overal buiten gehouden. Bij de opening waren we er sowieso niet, want toen waren wij nog op trainingskamp. En toen de sluiting er was, hebben wij een rondvaart gemaakt.” Zo waren we er dus wel, maar ook weer niet; typisch Nederlands, deze manier van sympathie betuigen voor een boycot.

Hoe zat het trouwens met de dopingcontroles in Moskou? Brouwer: “Daar heb ik niks van gemerkt. Ik weet niet hoe het daarmee is gegaan. Ik ben zelf als atleet trouwens nog nooit naar een dopingcontrole geweest.”

Een Olympische herkansing zou Brouwer niet krijgen. Toen in 1984 nieuwe pogingen werden gedaan om een 4 x 400 m estafetteploeg naar de Spelen in Los Angeles uit te zenden, bleef de kwalificatielimiet buiten bereik. Henk: “Toen kwamen we net een paar honderdsten te kort.”

Blessures spelbreker

Op aanraden van sportarts Peter Vergouwen stopte Brouwer in 1986 met sprinten. “Ik heb verschillende spierscheuringen gehad in die tijd. Hamstrings, later de kuit nog een keer. We hadden ook net een huis gekocht en ik ben toen heel veel aan het klussen geweest. Dat was in '83. Toen was het: naar het werk, dan trainen en daarna nog even klussen. Op een gegeven moment kwam ik weer met een blessure en het eerste wat Peter Vergouwen dan zei was: hoeveel heb je geklust de laatste tijd?” Tegen beter weten in bleef Brouwer het nog een tijd lang proberen en daar kwam ook wel wat eigenwijsheid bij, bekende hij al in 1986 tegenover Dick Loman. “Maar Peter Vergouwen had natuurlijk gelijk.”

Een tijdje probeerde hij of de overstap naar de 400 en 800 meter wat voor hem was. Henk: “Maar dan moet er toch een knop om, hoor. Dan moet je in één keer duizendjes gaan lopen en zo. Voor een sprinter is dat niks.”

50 jaar lid

Henk Brouwer ging daarna nog lang door. “Ik ben heel langzaam gaan afbouwen. Eigenlijk heb ik gewoon doorgetraind, voor de competitie en zo, daar heb ik nog veel voor gelopen.” Om toch een datum te prikken schat hij, dat je kunt zeggen dat hij zo rond 1990 atleet-af was. Toen was hij daarnaast echter allang actief als trainer. Henk: “Op een gegeven moment zijn er een paar jongens met mij mee gaan trainen. En ja, toen ben ik cursussen gaan doen en ben ik trainer geworden. Dat doe ik nu al vanaf 1985, volgens mij.” Nog steeds vier keer in de week, meer dan 30 jaar alweer. En altijd als lid van het Arnhemse Ciko '66, als atleet en als trainer. “Ik geloof dat ik twee maanden voor de fusie in 1966 lid ben geworden. En dat ben ik nu dus nog steeds. Toevallig hebben we dit jaar het 50-jarig bestaan van de club en ik hoor bij de inventaris.”

Die rol van trainer verveelt hem nog steeds niet. “Ik merk wel, in de winter en zo, als we het bos ingaan, dat ik aardig aan moet poten om de dames bij te blijven. Maar ik doe alle oefeningen nog steeds voor. Alleen, als ik een hordeoefening voor met doen, doe ik het niet meer op een hoge hoogte, maar op de dameshoogte. Maar al het andere, dat gaat nog best”, besluit Henk Brouwer.

Piet Wijker

Ongeluksweekend

Soms heb je zo'n weekend waarin alle onheil zich lijkt samen te ballen, als zou er een speciaal doemscenario voor zijn uitgeschreven. Het laatste weekend van juni 2016 was er zo een.

Het begon al vroeg op zaterdag 25 juni met een filmpje dat kogelstoot-vedette Valerie Adams op Facebook had gezet. In een werpkooi zonder enige vorm van bescherming, op een achterafbaantje ergens in Nieuw-Zeeland, liet een jeugdige kogelslingeraarster de slingerkogel te vroeg uit haar handen glijpen, waarop een binnen werpafstand staand jurylid het projectiel vol in het kruis kreeg. Wat precies de ernst van het toegebrachte letsel was werd er niet bij verteld, maar de onfortuinlijke official zal er vast niet alleen maar een paar blauwe plekken aan hebben overgehouden.

Tja, moet je maar niet zo stom zijn om een wedstrijd te organiseren met een werpring zonder werpkooi, kun je hierop nog als commentaar geven. Al is zo'n ding ook niet alleenzaligmakend, zoals we nog geen maand later konden zien op de WJK in Bydgoszcz. Daar werkte een kogel die in het net was terechtgekomen, zich over de rand heen, om vervolgens een jurytafel te doorboren en de voet van een jurylid te pletten.

Wat echter te denken van het ongeval op zondag 26 juni dat polsstokhoogspringer Tim van Vught overkwam, tijdens een competitiewedstrijd in Haarlem? Bij een sprong over 4,10 m –een PR-sprong nog wel– kwam de atleet van AV Haarlem buiten de landingsmat met zijn hoofd op het beton terecht. Hij raakte buiten bewustzijn en had zelfs een hartstilstand. Van Vught werd ter plekke gereanimeerd en vervolgens met spoed naar het ziekenhuis gebracht. Na enkele angstige uren wachten kwam daaruit tot grote opluchting voor iedereen naar buiten, dat de ongelukkige atleet de val had overleefd en dat zijn kwetsuren minder ernstig waren dan in eerste instantie werd gevreesd. De schrik zat er bij alle aanwezigen echter goed in en de competitiewedstrijd werd na het ongeval dan ook direct afgebroken. De Atletiekunie zag zich vervolgens gedwongen om de hele derde competitiewedstrijd uit de competitie te verwijderen.

Hier wordt het al een stuk ingewikkelder rond de vraag, in hoeverre dit ongeval voorkomen had kunnen worden. Vraag mij niet naar het antwoord, maar ik ben er wel behoorlijk zeker van, dat er slimmeriken zullen zijn die op den duur een oplossing zullen uitdokteren (excuses voor de woordspeling) om een val naast een landingsmat uit te bannen. Want zoveel is wel duidelijk: een dergelijk ongeval mag nooit meer gebeuren.

En dan Teddy Tamgho. De wereldindoorrecordhouder hink-stap-springen kwam op 25 juni bij de Franse kampioenschappen in Angers tot een sprong van 17,05 m. Hij werd er kampioen mee en kwalificeerde zich gelijk voor de Spelen in Rio. Alleen erg triest dat hij daaraan niet zal kunnen deelnemen, want tijdens genoemde sprong brak de Fransman zijn dijbeen. Niet bij het neerkomen, zoals je wellicht nog zou kunnen denken, maar bij de afzet! Ook daar was op internet een filmpje van te zien. Eigenlijk zie je niet eens zoveel

bijzonders, behalve dan dat Tamgho al tijdens de zweeffase zijn gezicht van pijn vertrekt en naar zijn afzetbeen grijpt.

Het is bepaald niet de eerste keer dat hem zoiets overkomt. In 2011 brak Tamgho al eens een enkel en in 2013 een scheenbeen, terwijl hij vorig jaar bij een wedstrijd in Doha tijdens een aanloop zijn achillespees scheurde.

Teddy Tamgho in 2013. (foto Wikipedia)

Geen idee eigenlijk wat je ter voorkoming van dit soort ongevallen zou moeten doen. Het hink-stap-springen afschaffen, of Teddy Tamgho uitbannen is zo ongeveer het enige wat ik kan bedenken. Want blijkbaar is de Fransman, met alle respect voor diens prestaties, nogal een brekebeen. Maar genoemde suggesties zullen mij om geheel uiteenlopende redenen niet in dank worden afgenomen, vermoed ik.

Afijn, zo'n weekend was het dus, dat ongeluksweekend van 25 en 26 juni 2016.
Piet Wijker

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

ENERGIEK

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Wie de jeugd heeft...

Het kan niet genoeg gezegd worden, het EK in Amsterdam was een daverend succes en een grote reclame voor de atletiek in Nederland. Ellen van Langen noemde de drie sterkste punten: De prestaties van de Nederlandse ploeg, het enthousiaste publiek en de financiële resultaten. Eigenlijk zegt ze kort en krachtig dat het op alle fronten geslaagd is. Wij zetten nu even de bril van het Jeugdfonds op en kijken naar het verleden, heden en toekomst aan de hand van de resultaten van atleten die door ons zijn ondersteund.

► Verleden - Heden

In Amsterdam kwamen de volgende oud-Jeugdfonds atleten in actie (achter hun naam tussen haakjes de jaartallen waarin zij door het Jeugdfonds ondersteund zijn):

Anouk Vetter (2011, 2012)

Leverde een wereldprestatie op de zevenkamp. Vier persoonlijke records, een nieuw nationaal record puntentotaal (het oude stond op naam van niemand minder dan Dafne Schippers) en Europees kampioene!

Anouk Vetter kan het zelf nauwelijks geloven, dat zij kampioene is geworden. (foto's Erik van Leeuwen)

Eric Cadee (2005) Wist zich met de discus niet te kwalificeren voor de finale. Met een worp van 61,93 eindigde hij op een zeventiende plaats.

Michel Butter (2007) Had alle hoop gevestigd op een goede klassering, maar moest uiteindelijk genoegen nemen met een 27^e plaats op de halve marathon in 1:05.24 en trok zelf de conclusie, dat Rio toch een stap te ver was.

Dennis Licht (2005) Ging erg lang goed mee op de 5000 meter, maar moest toegeven tijdens de zeer snelle eindfase. Uiteindelijk finishte Dennis als twaalfde in een tijd van 13.54.21.

Khalid Choukoud (2006, 2007) Was in Amsterdam een van de hazen op de halve marathon en deed dat prima. Na een 15 km in 44.10 hield hij het -na enige twijfel- voor

gezien. De vraag blijft, of hij samen met Michel Butter, Abdi Nageeye, Tom Wiggers en Bart van Nunen voor een teammedaille had kunnen gaan, als hij die laatste 6 km door had kunnen lopen. Maar ja.. als heeft nog nooit geteld.

Melissa Boekelman (2005) Kwalificeerde zich bij het kogelstoten met 17,50 meter in haar tweede poging als vijfde voor de finale, waar zij met 17,92 meter de achtste plaats voor zich opeiste. Blij met haar finaleplaats, maar teleurgesteld omdat zij de Olympische limiet niet haalde. Dat was donderdagavond, maar twee dagen later in het Belgische Burcht greep zij de laatste strohalm en bracht in haar tweede poging haar PR op 18,36 meter, 21 centimeter boven de limiet. Dus... op naar Rio.

Eelco Sintnicolaas (2008, 2009) Doelstelling was vooral om wedstrijdritme, ervaring en zelfvertrouwen op te doen voor Rio. Een matig begin van de tienkamp en een struikelpartij op de horden werden enigszins gecompenseerd door zijn beste jaarprestaties op kogel, discus en polshoog.

Nadine Broersen (2010, 2011, 2012) Kwam niet fit aan de start van de zevenkamp, wat haar vooral opbrak na de 200 meter. Na de eerste dag bezette zij een –voor haar doemmatige negende plaats, maar wist op de tweede dag door enorme inzet en doorzettingsvermogen door winst bij het verspringen en een derde plaats op speer toch op te klimmen naar een vierde plaats. Een podiumplaats was weer even in zicht, maar de artsen namen het wijze besluit en adviseerden haar om niet meer op de 800 meter te starten. Rio is al heel dichtbij.

Nadine Visser (2012, 2013) Liep op de 100 meter horden in de derde halve finale een tijd van 13,25 seconden met een tegenwind van 0,5 m/s, waarmee zij zesde werd. Onvoldoende voor een finaleplaats.

Jip Vastenburg (2012, 2013, 2014) Had op veel meer gehoopt, maar door een langdurige blessure was ze genoodzaakt om met alternatieve trainingsmethodes haar conditie op peil te houden, waardoor er een tekort ontstond aan specifieke trainingsarbeid. In een moedig gelopen race eindigde Jip uiteindelijk als achtste op de 10.000 meter in een tijd van 32.04.00.

Abdi Nageeye (2009)

Eindigde op het mooie, maar erg lastige parcours op een mooie zesde plaats op de halve marathon.

Van de Nederlandse deelnemers op de halve marathon deed Abdi Nageeye het met zijn zesde plaats het beste.

Giovanni Codrington (2007, 2008) Liep in de 4 x 100 meter estafette de kwalificatie en de finale en miste op 0,1 seconde het podium. Met een vierde plaats in 38,57 moesten de heren genoeg nemen.

Bianca Baak, hier in actie op de EK in Amsterdam.

Bianca Baak (2012, 2013) Won de tweede serie van de kwalificatie op de 400 meter horden in een tijd van 56,88. Liep in de tweede halve finale een persoonlijk record van 56,34 en miste op 0,29 seconden de finale. Erg jammer is dat Bianca niet meer op topsportniveau kan trainen door gebrek aan middelen. Afscheid nemen op het hoogtepunt van je carrière heeft zo wel een nare bijmaak.

Menno Vloon (2013, 2014, 2015) Haalde met de polsstok bij de kwalificatie in de eerste poging 5,35 meter, faalde op 5,50 m en miste vooral de finale door zijn drie pogingen die hij nodig had op 5,15 m.

Bart van Nunen (2014, 2015) Eindigde op de halve marathon als 39^e in 1:06.41.

► Heden – Toekomst

Na Amsterdam en voordat Rio begon was de aandacht van de echte atletiek liefhebber bij de wereldkampioenschappen voor junioren, die van 19 tot en met 24 juli 2016 in het Poolse Bydgoszcz op een prima manier werden georganiseerd.

Het is jammer om te melden, maar om de realiteit kunnen we niet heen. Ons Oranje heeft geen enkele medaille gehaald en de laatste keer dat dat op een WK gebeurde was in 2004. Nu hoef je geen medaille te halen, maar een prestatie in de buurt van je PR laat wel zien dat er “gepiekt” is en dat je terecht naar een groot toernooi bent uitgezonden. Tijdens de Algemene Ledenvergadering van de Vrienden in 2015 werd dezelfde conclusie ook al getrokken. Is het spanning? Onbekendheid? Ervaring?

Met het Jeugdfonds hebben wij ons dit jaar juist op deze WJK geconcentreerd en zes 19-jarige atleten op de weg hier naartoe ondersteuning gegeven. Laten wij eens kijken hoe het hun vergaan is.

Nick Smidt, een talent op de 400 meter horden, werd nationaal juniorenkampioen, maar miste de limiet, die op 51,85 stond, op 0,26 seconden en was niet in Bydgoszcz.

Veerle Bakker, Nederlands kampioene op de 3000 meter steeple, haalde de limiet niet en bleef ook ver verwijderd van haar beste prestatie uit 2015.

Marijke Boogerd miste de limiet voor de 100 meter op 0,1 seconde, kwam wel uit op de 4 x 100 meter estafette, maar haalde de finish niet door een foute laatste wissel. Opmerkelijk was wel dat in de serie waarin Nederland liep, slechts twee van de zes teams de finish op reglementaire manier haalden.

Koen van der Wijst haalde tijdens de wedstrijden om de Ter Specke Bokaal in Lisse met polshoog op een prachtige manier de limiet van 5,25 meter en ging zelfs in zijn eerste poging over 5,35 meter. In Bydgoszcz bleef Koen zowel in de kwalificatie als in de finale steken op 5,20, wat hem een 13^e plaats opleverde.

Kiliane Heymans kwam niet door de kwalificatie bij het polsstokhoogspringen en bleef met 3,95 meter 10 centimeter onder haar PR.

Tasa Jiya won haar serie op de 200 meter in een tijd van 23,67 sec. Daarmee bleef ze 0,28 seconden boven haar PR van 23,39. In de halve finale kwam zij –met een tijd van 23,72 seconden– slechts 0,06 seconden tekort om zich voor de finale te kwalificeren.

Koen van der Wijst in 2015.

Toch waren er zeker wat lichtpuntjes in Polen: De sfeer en teamgeest waren goed en als je je als B-juniore weet te kwalificeren voor de finale is dat knap en dat deden Jessica Schilder op kogel en Jorinde van Klinken met de discus. Op de 200 meter plaatste B-juniore Andrea Bouma zich voor de halve finale en op de zevenkamp hield de vierde B-juniore Marijke Esselink zich knap staande. Vier talenten die zeker door het Jeugdfonds in de gaten gehouden zullen worden.

► Verre Toekomst ???

Op 3 september 2016 zal in Gladbeck de interland Nordrhein / Westfalen – Nederland worden gehouden. Deze interland voor atleten onder de 16 jaar (voorheen bekend als C-Interland) zal voor de 41^e keer worden gehouden. Ook Dafne Schippers heeft deel uitgemaakt van dit Nederlandse team. Vaak was Nederland de bovenliggende partij, maar het team van Westfalen zal deze editie sterker zijn door de combinatie met Nordrhein. Het Jeugdfonds is erg nauw betrokken bij deze interland en in goed overleg met de Atletiekunie wordt gekeken hoe deze interland in de nabije toekomst opgewaardeerd kan worden.

De definitieve ploeg van oranje zal direct na de C-spelen, die op 27 en 28 augustus bij AAC in Amsterdam zullen worden gehouden, bekend gemaakt worden.

De interland-onderdelen zijn: kogelslingeren, polshoog, hink-stap-springen, hoogspringen, verspringen, discuswerpen, kogelstoten, speerwerpen, 100 m, 300 m, 800 m, 80 m horden, 300 m horden, 3000 m (jongens), 2000 m (meisjes) en 4 x 100 m.

Hopelijk wordt de C-interland weer net zo'n sfeervolle aangelegenheid als de editie van vorig jaar. (foto Ed Turk)

De Atletiekunie vaardigt dit jaar twee atleten per nummer af. De nummer één tijdens de Nationale C-spelen 2016 kwalificeert zich direct, de tweede deelnemer wordt aangewezen door de Chef d'équipe van de Nederlandse ploeg U16. Voor de beide deelnemers aan de 3000 m voor de jongens en de 2000

m voor de meisjes geldt een aanwijsbeleid.

Op het moment dat deze Vriendenband bij u op de deurmat valt zijn de resultaten van de Wereld Junioren Kampioenschappen al bekend en krijgt het Nederlandse team voor Gladbeck vorm. Wij hopen dat drie doelstellingen gerealiseerd kunnen worden:

1. Goede Nederlandse Resultaten.
2. Nieuwe kandidaten voor ondersteuning vanuit het Jeugdfonds.
3. Dat wij over een aantal jaren opnieuw een review kunnen schrijven, zoals wij deze editie begonnen zijn.

Atletiek wordt steeds mooier....

Wim van der Krogt

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

**Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds:
NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.**

Onze jarige Vrienden

Om privacyredenen bij publicatie van De Vriendenband op de website heeft het bestuur besloten om niet meer de adressen en telefoonnummers te vermelden. Deze zijn te vinden in de ledenlijst die iedereen in boekvorm heeft ontvangen.

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

September 2016

2 George Gussenhoven (87)	20 Hans Koomen (91)
4 Ellie van Beuzekom-Lute (65)	20 Krista Aukema (49)
6 Ingrid v/d Vinne-Lammertsma (49)	20 Janneke Roona-Bosma (53)
10 Peter Vergouwen (69)	22 Lydia Pietersen-Timmer (58)
11 Ria Hulsink (66)	23 Roelof Veld (72)
11 Aad van Hardeveld (86)	23 Ton van Druten (88)
12 Harry Peters (70)	24 Els Vader (57)
13 Frank van Ravensberg (56)	24 Albert Hofstede (82)
14 Henk Brouwer (63)	26 Eric Roeske (56)
16 Fiep Twente (78)	28 Marcel Dost (47)
17 Ad de Jong (70)	28 Rijn van den Heuvel (69)
20 Paulien van den Berge (53)	30 Annie van de Kerkhof (64)
20 Melchert Kok (58)	

Oktober 2016

3 Monique Jansen (38)	18 Jannet van Noord (54)
5 Marga Kortekaas (71)	26 Klaas Pollema (70)
5 Henk Evers (77)	29 Babs van der Groep (78)
7 Joke Bijleveld (76)	30 Olga Commandeur (58)
12 Thea Martens-Evers (71)	

Onze jarige donateurs/donatrices

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

September 2016

- 1 Be Holst (85)
- 2 Frans Dames (70)
- 6 Geke van Leeuwen-Koerts (82)
- 20 Myrna IJaska-de Waal (76)
- 20 Marisa Kardurk-Massaró (77)
- 20 Willeke Koppelaar-Majoor (74)

Oktober 2016

- 2 Fedde Zwanenburg (69)
- 3 Rinus de Schipper (75)

Bijzondere jarige

Voor Frank van Ravensberg was de 100ste editie van de Vierdaagse van Nijmegen alweer zijn tweede. De voormalige kampioen snelwandelen, die volgende maand zijn 56ste verjaardag viert, is deze keer dan ook onbetwist onze bijzondere jarige.

(foto Suzanne de Bruijn, bron: FB)